

Arrest

nr. 185 642 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van etnische origine.

Op 17 april 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van deze aanvraag gaf u aan afkomstig te zijn uit het dorp Kharu in het district Gench van de provincie Pansjir. Uw ouders waren ongeveer vier jaar voor uw aankomst in België gescheiden, waarna uw vader hertrouwde. Kort na de scheiding overleed uw grootvader aan moederskant. Eén jaar later begon de neef van uw moeder problemen te maken over de gronden die uw moeder van haar vader had geërfd. In de herfst van 2006 werd u daarop door een neef en enkele vrienden tegengehouden, geslagen en ontvoerd naar de kelder van de broer van uw neef. Een buurvrouw die dit had zien gebeuren, waarschuwde uw moeder die hierop naar de kelder kwam, waarop u werd vrij gelaten. Op een bepaald moment besloot uw moeder om de gronden op de berg Manjadar te verkopen. Uw neef

kreeg hier echter lucht van en bedreigde de geïnteresseerde koper, waarop de verkoop niet doorging. Negen maanden nadat u door uw neef en zijn kompanen was mishandeld, was u samen met een vriend van u op weg naar de berg Mandajar toen uw neef plots opdook. U vluchtte weg, waarop u werd beschoten maar niet werd geraakt. Thuis vertelde u aan uw moeder wat er was gebeurd. Ze bracht u naar een dokter om uw voet te laten verzorgen, die u tijdens uw vlucht had geblesseerd. Terug thuis, pakte uw moeder spullen in en vertrok zij met u en uw broertje naar uw tante in de wijk Khair Khana in Kaboel. U verbleef hier nog ongeveer een maand tot anderhalve maand. Toen zei uw moeder dat u het land moest verlaten, waarna uw vlucht naar Europa geregeld werd.

Deze asielaanvraag werd op 16 mei 2011 door het CGVS besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u aangehaalde vluchtmotieven geen verband hielden met de Vluchtelingenconventie en ze bovendien niet geloofwaardig waren. Ook werd geoordeeld dat er in uw regio van herkomst geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 23 september 2011. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

U keerde na deze beslissing niet naar Afghanistan terug. U diende een tweede asielaanvraag in op 8 november 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van deze asielaanvraag hield u vast aan de motieven uit uw eerste asielaanvraag. Dit asiëlverzoek werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u geen nieuwe elementen voortbracht met betrekking tot deze motieven. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde na deze beslissing niet naar Afghanistan terug. Op 9 januari 2015 diende u een derde asielaanvraag in bij de DVZ. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u, in tegenstelling tot uw vorige verklaringen, zelf niet afkomstig te zijn uit Pansjir, de regio van origine van uw ouders, maar te zijn geboren en getogen in Kaboel. Uw vader had destijds zijn geboortestreek in Pansjir verlaten en was samen met twee van zijn broers naar Kaboel getrokken omdat hij in Pansjir in een grondconflict verwickeld was met een andere broer. Toen u vier was, trok uw vader uit angst voor de taliban naar Iran om daar te gaan wonen en werken. Elk jaar kwam hij voor één of twee maanden terug naar Afghanistan. Hij nam ook uw oudere broer mee naar Iran, die zich daar ook vestigde. Na vijf, zes jaar keerde uw vader definitief naar Kaboel terug. Toen u zeven jaar oud was, was er een bomaanslag nabij uw huis waarbij uw zus het leven liet en u gewond geraakte.

Doorheen uw jeugd werd u in Afghanistan verschillende malen verkracht en aangerand. U werd omstreeks uw vijfde een eerste keer verkracht, maar u kunt zich niet meer herinneren door wie. Een goed jaar later werd u opnieuw verkracht, ditmaal door A., een man uit uw buurt die verre familie was van u. Een buurvrouw betrapte jullie samen en vertelde dit door aan uw moeder, andere familieleden en andere mensen uit de buurt. Toen u thuis kwam was uw moeder erg boos op u. Al snel verspreidde het verhaal van wat er gebeurd was zich in uw buurt en werd u door iedereen beschimpt. Toen u acht jaar oud was, probeerde ook de bakker voor wie u werkte, u te verkrachten. U kon echter ontsnappen. Op de leeftijd van 11 of 12 jaar werd u verkracht door J., een vriend van A.. Toen u dertien jaar oud was, probeerde ook S., een vriend van J. en A., u te verkrachten, maar u kon ontkomen. Omdat iedereen in uw buurt wist wat er met u gebeurd was, u beschimpte en van homofilie beschuldigde, besloot u om Afghanistan te verlaten midden 2007. U trok naar uw broer Y. I. in Iran, waar u zes maanden verbleef tot u werd opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. Nadat u één tot twee maanden opnieuw in Kaboel had verbleven, vertrok u opnieuw. Via Iran en Turkije trachtte u naar Griekenland te vluchten, maar u werd opgepakt, opgesloten en opnieuw naar Kaboel gerepatriëerd. Na er anderhalve maand verbleven te hebben, ontvluchtte u Kaboel eind 2008 voor een derde keer.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 16 april 2009 in België aan om hier de volgende dag uw eerste asielaanvraag in te dienen.

U stelt dat u na uw jarenlange verblijf in België bijkomende problemen zal ondervinden in Afghanistan omdat men er u als ongelovige zal aanzien.

Op 26 mei 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u in het kader van uw derde asielaanvraag aankaartte. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RvV. Ter zitting legde u een psychologisch attest neer. Op basis van dit nieuwe element oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 december 2015 dat de beslissing van de Commissaris-generaal diende te worden vernietigd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een ongedateerde brief die u uw vertrouwenspersoon Katrien Peeters op basis van uw verklaringen aan haar heeft opgesteld en waarin u via haar uw problemen in Afghanistan beschrijft; een leerovereenkomst met IVENS NV dd. 04.09.2012; een verlenging van de leerovereenkomst tussen u en constructiebedrijf IVENS N.V. dd. 04.02.2014; twee schoolgetuigschriften dd. 22.11.2011 en 07.03.2013; een vrijwilligersattest van Fedasil dd. 14.04.2016; drie psychologische attesten dd. 14.01.2016, 14.02.2016 en 26.09.2016.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw derde asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Allereerst moet worden gesteld dat uw bewering in het kader van uw derde en huidige asielaanvraag aangeeft dat u naar aanleiding van uw vorige asielverzoeken totaal verzonnen verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot uw werkelijke verblijfplaatsen in de jaren voor uw aankomst in België en uw familiale situatie de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt. Temeer daar u geen aannemelijke verklaring biedt voor uw leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw opeenvolgende verblijfplaatsen en uw familiale omstandigheden. Gevraagd waarom u gelogen had, stelde u immers dat u toen u hier aankwam, niet wist wat een interview voor de asielinstanties precies behelsde en dat andere Afghanen u gezegd hadden wat te verklaren (zie vragenlijst DVZ dd. 09.01.2015, punt 17). Ook stelde u voor het CGVS dat u beschaamd was en daarom uw echte verhaal niet wilde vertellen (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 3 en 9). U stelde dat u uw echte verhaal pas door uw vertrouwenspersoon liet optekenen toen u hoorde dat ook uw regularisatieaanvraag op een negatieve beslissing zou uitdraaien (zie vragenlijst DVZ dd. 09.01.2015). U legt ter ondersteuning van uw beweringen over het schaamtegevoel dat u kende met betrekking tot de ware toedracht van uw vlucht uit Afghanistan ook een medisch attest voor. Deze elementen overtuigen echter niet. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u na de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag al een goed besef had van wat er tijdens de asielprocedure van u wordt verwacht en dat het belangrijk is dat u de waarheid vertelt. Dat u desondanks hebt nagelaten om deze elementen tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag of tijdens uw tweede asielaanvraag eerlijk weer te geven, maar hiermee hebt gewacht tot uw derde asielaanvraag, na een verblijf van bijna zes jaar in België, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Ook de attesten met betrekking tot uw psychologische toestand die u aanbrengt wijzigen hier niets aan aangezien niet kan worden ingezien op welke wijze schaamte en een mogelijk trauma als gevolg van de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht zouden hebben gelegen, eerlijke verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst en uw familiale omstandigheden in de weg zouden hebben gestaan.

Naast de vaststelling dat de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen wordt ondermijnd moet met betrekking tot uw nieuwe verklaringen in verband met de problemen die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, worden gesteld dat ze niet toelaten om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo moet inzake de bomaanslag waarbij uw zus om het leven kwam en u gewond raakte worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoekschrift bij monde van uw advocaat aangeeft dat deze gebeurtenis niets te maken heeft met uw asielrelaas. Er kan in dit verband dan ook niet worden gesteld dat deze feiten aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Met betrekking tot de problemen die uw familie met de Taliban zou hebben stelt uw advocaat in uw verzoekschrift dan weer dat uw vader geen persoonlijke problemen kende met de Taliban, zodat er ook op basis van dit element niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In verband met uw verklaringen dat u niet naar Afghanistan terug kan keren omdat u er, gelet op uw lange verblijf in het westen, als ongelovige zou worden aanzien wordt opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt of verdere overtuigende verklaring aflegt waaruit zou moeten blijken dat men u in Kaboel als ongelovige aanziet en men u omwille hiervan zou willen vervolgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 10). Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dit niet inhoudt dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Betreffende de door u in uw verzoekschrift aangehaalde vrees als "boy of fighting age" te worden gerekruteerd door anti-regeringstroepen, moet worden vastgesteld dat u tijdens de verschillende gehoren voor de Belgische asielinstanties met geen woord repte over deze vrees. U gaf eerder op geen enkel ogenblik aan te vrezen gedwongen te worden gerekruteerd. Dat u dit pas in uw verzoekschrift voor het eerst aanhaalt, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van die ingeroepen vrees. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met een individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat bovendien niet om aan te tonen dat hij in zijn

land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoeker echter in gebreke blijft. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, waarin staat te lezen dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds." Een dergelijk risico doet zich derhalve slechts voor in gebieden waar AGE's (Anti Government Elements) effectieve controle uitoefenen of betrokken zijn bij een strijd om de controle en waar ALP commandanten over een voldoende grote machtspositie beschikken, hetgeen in Kaboel niet het geval is.

Met het algemeen argument dat u sinds uw zestiende in België verblijft en verwesterd bent, maakt u verder niet aannemelijk dat u tot een risicogroep behoort. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. U toont op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Wat betreft het grondconflict waarin uw vader met zijn broer verwickeld was en dat aan de basis lag van zijn vertrek uit Pansjir, moet worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van dit conflict zou worden vervolgd. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor van 27 april 2015 blijkt integendeel dat ook uw vader zelf geen problemen meer kent met zijn broer in Pansjir, maar dat hij er wel jaarlijks, of om de acht maanden, op bezoek gaat (zie gehoorverslag CGVS dd. 27.04.2015, p. 9). Er kan in uw hoofdte op basis van dit conflict dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Waar u naar aanleiding van uw derde asielverzoek aanhaalt in uw land van herkomst verschillende keren te zijn verkracht moet na de gehoren voor de Commissaris-generaal worden vastgesteld dat u in dit verband vage, weinig gedetailleerde en lacuneuze verklaringen aflegt met betrekking tot de vermeende verkrachtingen en aanrandingen en dat de tegenstrijdigheden en hiaten in uw relaas die tijdens uw eerste twee gehoren in het kader van uw huidige asielaanvraag werden vastgesteld, ook na uw derde gehoor onverklaard bleven. Bovendien bracht het derde gehoor bijkomende tegenstrijdigheden aan het licht.

Zo wordt ten eerste opgemerkt dat de onduidelijkheid van wat er tussen u en A. zou zijn gebeurd, tijdens uw derde gehoor alleen maar werd vergroot. Aanvankelijk stelde u dat u rond uw zevende levensjaar werd verkracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 2). U verklaarde verder dat die verkrachting het grootste probleem was voor u, dat de problemen die daarna kwamen, niet te vergelijken waren met die verkrachting. Toen u later gevraagd werd wie de persoon was die u toen verkrachtte, stelde u dat dit A. was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 7). Het is dan ook opvallend dat u later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat wat tussen u en A. gebeurde slechts een poging tot verkrachting was en dat u niet zeker weet of het echt gebeurd was of niet omdat u het zich niet kunt herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 10).

Ook bleek u tijdens het gehoor op 20 april 2016 geen duidelijke verklaringen te kunnen afleggen over het tijds kader waarin dit incident zou hebben plaats gevonden. Zo antwoordde u eerst, toen u gevraagd werd of de taliban nog aan de macht waren toen u die eerste keer werd verkracht, ontkennend om vlak daarna te stellen dat u denkt dat de taliban toen wel nog aan de macht waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 7). In verband met de chronologie van de door u verklaarde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat u tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat het incident met A. plaatsvond na de bomaanslag waarbij uw zus stierf, terwijl u tijdens uw eerste gehoor nog had verklaard dat de bomaanslag na het incident met A. gebeurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p.2 en 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 3).

Ook blijkt uw kennis omtrent de figuur A. ook in het kader van uw derde interview heel beperkt. Zo kent u hem enkel bij zijn voornaam "A." en weet u niet wat zijn werk was na de val van de taliban, ondanks het feit dat hij uw buurman was en daarnaast ook een ver familielid van u is (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 7). Gelet op uw jonge leeftijd is het overigens bijzonder vreemd dat u wel nog zou weten wat de bezigheden waren van uw buurman onder het regime van de taliban, dat in 2001 ten val kwam, maar dat u niet meer zou weten wat hij al die jaren daarna uitvoerde tot uw definitieve vertrek uit Afghanistan in 2008. Al tijdens uw eerste interview werd opgemerkt dat u ook de naam van zijn vrouw en kinderen niet kende (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 4). Aangezien u tijdens uw eerste interview verklaarde dat u hem na uw verkrachting in uw buurt bleef zien, is het opvallend dat uw kennis

over de man die volgens u aan de oorzaak ligt van al uw problemen, zo beperkt is (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 5).

Wat betreft het incident met de bakker A. G., voor wie u werkte, stelde u verder vreemd genoeg niet te weten wat er daarna is gebeurd en dat u enkel denkt dat u daarna naar huis bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 9). Toen u in de loop van uw eerste gehoor gevraagd werd of u, nadat u na zijn poging tot verkrachting naar buiten was gelopen terug naar huis bent gelopen of alsnog bij de bakker terug naar binnen bent gegaan, verklaarde u in eerste instantie dat u niet zeker wist of u naar huis was gegaan of bij hem was blijven slapen, om daar onmiddellijk aan toe te voegen dat u inderdaad naar huis bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 7). Gelet op de ernst van de feiten en het belang van deze feiten in uw asielrelaas is het vreemd dat u niet meteen en met meer zekerheid kon verklaren dat u naar huis was gelopen. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, indien u deze feiten werkelijk hebt beleefd, op een meer coherente wijze verklaringen zou kunnen afleggen over uw eigen handelen hierin, zelfs al was u op het moment van de beschreven feiten nog erg jong en speelden de feiten zich lange tijd geleden af.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over hoe lang u al voor A. G. werkte toen hij u probeerde te verkrachten. Zo stelde u in het kader van uw derde interview dat u twee, drie weken voor A. G. werkte toen dit gebeurde, terwijl u in de loop van uw eerste interview nog had verklaard dat u er vier maand had gewerkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 9 en zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 7). Bovendien is het vreemd dat u, toen u in de loop van uw eerste interview gevraagd werd naar wat uw ouders erop te zeggen hadden dat u met uw werk bij de bakker was gestopt, in eerste instantie het vage antwoord gaf dat u het niet weet en dat u uw moeder vertelde dat u gewoon was gestopt en daarna, gevraagd hoe uw moeder hier dan op reageerde, stelde dat zij hierop niets heeft gezegd (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 8). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders geen verdere vragen zouden hebben gesteld toen u uw werk bij de bakker stopzette, zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat het voor uw gezin financieel noodzakelijk was dat u ging werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 3). Daarnaast is het ook treffend dat u in de brief die u bij de DVZ hebt neergelegd en waarin u verklaart uw werkelijke problemen in Afghanistan te willen schetsen, stelde dat er mannen seks met u wilden hebben wanneer u langs de weg liep om dingen te verkopen, maar dat u van deze feiten tijdens het gehoor bij het CGVS zelf geen gewag meer hebt gemaakt. Toen u expliciet de vraag werd gesteld of er dingen gebeurden toen u als straatventer werkte, kwam u niet verder dan te stellen dat er dan soms mensen naast en achter u kwamen staan (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 8). Gevraagd of die mensen dan ook iets deden, stelde u dat ze niets deden en gewoon met hun hand op uw schouder stonden. In het kader van uw derde interview verwijst u ook op geen enkele manier meer naar deze feiten, hoewel u daartoe meermaals de gelegenheid werd geboden en benadrukt werd dat het belangrijk is dat u alles vertelde wat u hebt meegemaakt dat tot uw vertrek uit Afghanistan heeft geleid (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 10-12). Bovendien maakte u tijdens uw eerste interview voor het CGVS nog gewag van een incident met een andere man dat zich nog voor het incident met A. zou hebben voorgedaan, maar u niet aan uw vertrouwenspersoon had verteld, maar verwees u tijdens uw derde interview op geen enkele manier naar dit incident (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2016, p. 3-4). Het feit dat uw verklaringen voor het CGVS en de verklaringen die u door uw vertrouwenspersoon liet optekenen in dergelijke mate van elkaar verschillen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte wordt in verband met uw verkrachtingen en aanrandingen opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u stelde dat u denkt dat uw vader niet weet dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.04.2016, p. 12 en zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 8). Nochtans verklaarde u dat uw vader zich definitief terug vestigde in Kaboel toen u negen à tien jaar oud was en dat iedereen in uw buurt ervan op de hoogte was en dat u, wanneer u naar buiten ging om te voetballen of om te gaan werken, door deze mensen als homo werd beschimpt (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 4, 7 en 9). Ook de zus van uw vader en haar zoon zouden hiervan op de hoogte zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 7). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat uw vader van deze feiten niet op de hoogte zou zijn.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met de door u neergelegde brief die door uw maatschappelijk-assistente werd neergeschreven wordt gesteld dat de waarachtigheid van de verklaringen die er in werden opgenomen, niet kan worden achterhaald. Het leercontract en de verlenging daarvan bevestigen enkel dat u hier in België als leerling lasser-monteerder hebt gewerkt, maar houdt voor het overige geen verband met de door u uiteengezette asielmotieven. Ook het vrijwilligersattest van Fedasil en uw schoolgetuigschriften houden geen enkel verband met de door u uiteengezette asielmotieven. Wat betreft de psychologische attesten, moet worden opgemerkt dat dit element géén verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde incoherenties, ongerijmdheden, onaannemelijkheden of vaagheden waarvan

sprake in de beslissing en die betrekking hebben op wezenlijke aspecten van uw asielrelaas. In één van de attesten staat dat uw behandelende psycholoog denkt dat u aan posttraumatische stress lijdt. Een psycholoog is, zoals hijzelf door zijn woordgebruik impliciet erkent, echter niet bevoegd om een dergelijke diagnose te stellen. Aangezien dit document zodoende geen enkel uitsluitel biedt met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van een diagnose, kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende verklaring vormt voor de incoherente en weinig overtuigende verklaringen die u aflegt met betrekking tot de kern van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in

Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bovendien blijkt uit de verklaringen die u voor het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd dat u op heden nog steeds over een netwerk beschikt in de stad Kaboel. Uw ouders- die, in tegenstelling tot wat u tijdens uw twee voorgaande asielverzoeken hebt verklaard, nog steeds gehuwd zijn- verblijven nog steeds in de stad met uw jongere broers en zussen (zie gehoorverslag

CGVS dd. 27.04.2015, p. 3 en 4). Ook uw ooms langs vaderskant en de familie van uw moeder verblijven in Kaboel (zie gehoorverslag CGVS dd. 27.04.2015, p. 6). Bovendien onderhoudt u tot op heden regelmatig telefonisch contact met uw ouders en zus (zie gehoorverslag CGVS dd. 27.04.2015, p. 6). Er wordt bijgevolg door het CGVS besloten dat u zich, ondanks uw jarenlange afwezigheid, nog steeds kunt beroepen op een sterk familiaal netwerk in Kaboel bij een terugkeer naar deze stad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en rechtspleging voor het CGVS, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker verwijt het CGVS geen rekening te hebben gehouden met de gevoeligheden van het dossier, en meer bepaald de bevindingen van de medische specialisten. Terwijl uit de medische attesten blijkt dat verzoeker een traumatische achtergrond heeft, ten gevolge van het overlijden van zijn zus en het seksueel misbruik. Tijdens het gehoor dd. 20 april 2016 blijkt wederom dat het voor verzoeker enorm moeilijk is om te praten over de kern van zijn asielrelaas, gezien het traumatische ervaringen betrof. Volgens verzoeker voelde de *protection officer* onvoldoende aan hoe traumatisch deze gebeurtenissen waren. Verzoeker verwijst ter zake naar een aantal passages uit het gehoorverslag en naar artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003. Verzoeker stelt dat het overduidelijk is dat tijdens het gehoor er niet in geslaagd werd om alle feiten te vertellen, terwijl in dergelijke gevoelige en traumatische dossiers er een zeer grote verantwoordelijkheid bij het CGVS ligt. Mits meer geduld tijdens dit interview, of de kans om nogmaals de details te ontwaren bij een volgend gehoor, zou er meer kans zijn om alle elementen te duiden.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Uit de toetsing van het vluchtverhaal van verzoeker aan de elementen uit de definitie van vluchteling blijkt dat verzoeker dient erkend te worden als vluchteling. Verzoeker werd in zijn land van herkomst gedurende zijn jeugd meerdere malen aangerand en verkracht. Hij heeft een gegronde vrees voor vervolging als persoon behorende tot een sociale groep. Omwille van zijn verkrachtingen verdenken mensen hem ervan homofiel te zijn. Hij wordt dan ook beschimpt, bedreigd en vernederd. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas. Hij verwijst tevens naar stuk 3 bij het verzoekschrift waaruit de situatie van homoseksuelen in Afghanistan blijkt. Voorts verwijst verzoeker op het risico voor verwesterde terugkeerders naar Afghanistan. Hij is zelf reeds zes jaar weg uit Afghanistan, hij wordt dan ook als verwesterde beschouwd door Afghanen. Verzoeker verwijst naar de UNHCR richtlijnen over Afghanistan van augustus 2013 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1360360 van 15 januari 2015. Tijdens zijn laatste gehoor voor het CGVS gaf hij te kennen dat hij veranderd is qua mentaliteit en cultuur en dat hij ruimdenkender is.

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist is maar ook onvolledig gemotiveerd. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten te weerleggen. Verzoeker verwijst ter zake onder meer naar stuk 5 ("*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*", BCHV) en stuk 7 (verslag opgesteld door psycholoog Johan Op De Beeck, dd. 14 december 2016) bij het verzoekschrift.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR richtlijnen over Afghanistan van 19 april 2016, meer bepaald naar de daarin aangehaalde algemene veiligheidssituatie en de kwetsbare profielen, waaronder personen die als verwesterd worden aanzien, personen met psychische problemen en mannen van wie wordt aangenomen dat zij sociale normen overtreden. *In casu* valt verzoeker volledig binnen deze risicogroep. Voorts verwijst verzoeker nogmaals naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en zijn jeugdige leeftijd.

In een vijfde middel beroept verzoeker zich op een schending van de richtlijnen van het UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof*, en van het advies van UNHCR *Besoins particuliers*. Volgens de richtlijnen *Note on Burden and Standard of Proof* dient er *in dubio* het voordeel van de twijfel te worden gegeven aan verzoeker. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003

stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden van zijn verklaringen omtrent zijn asielrelaas en de aangehaalde verkrachtingen en aanrandingen en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Op geen enkele wijze wordt het gegeven dat deze traumatische gebeurtenissen een invloed hebben op zijn geheugen en dat zijn schaamte hieromtrent zorgde voor de eerdere andere verklaringen onderzocht of besproken. Er wordt nogmaals verwezen naar stuk 7, gevoegd bij het verzoekschrift, en er wordt gesteld dat elk medisch rapport met de nodige omzichtigheid dient benaderd te worden, wat *in casu* geenszins het geval was.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: arrest nr 158 887 van 17 december 2015, <http://www.lgbt.net.dk/countries/asia/afghanistan>, UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013, p. 47-48, trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure, medisch attest d.d. 9.12.2015, schrijven psycholoog Op De Beeck, medisch attest d.d. 26.09.2016, medisch attest d.d. 17.05.2016, medisch attest d.d. 14.02.2016.

De verwerende partij legt een nota neer d.d. 4 januari 2017 met in bijlage: gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2015 en gehoorverslag CGVS d.d. 27/04/2015 en de COI Focus "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation" van november 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag aangeeft dat hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen totaal verzonnen verklaringen zou hebben afgelegd over zijn werkelijke plaatsen van verblijf in de jaren voor zijn vertrek naar België en zijn familiale situatie hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnt, (ii) de nieuwe verklaringen in verband met de problemen die aan de basis van verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden gelegen zijn - de bomaanslag waarbij verzoekers zus om het leven kwam, verzoeker door zijn lange verblijf in het westen als ongelovige zou aanzien worden, verzoekers vrees als "boy of fighting age", verzoeker verwesterd is aangezien hij sinds zijn zestiende in België verblijft, het grondconflict waarin verzoekers vader en broer verwikkeld waren, verzoeker vage, weinig gedetailleerde en lacuneuze verklaringen aflegt omtrent de vermeende verkrachtingen en aanrandingen - evenmin toelaten te concluderen tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker zelf toe dat hij tijdens vorige asielaanvragen verzonnen verklaringen aflegde met betrekking tot zijn familiale achtergrond en werkelijke verblijfplaatsen tot aan zijn vertrek naar België. Dat andere Afghanen verzoeker adviseerden om een ander verhaal te vertellen zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert is geenszins een geldige verschoningsgrond voor de leugenachtige verklaringen over elementen die de kern van het asielrelaas betreffen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing hierover besluit, kan echter wel geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het seksueel misbruik waarvan hij slachtoffer is geweest tijdens zijn

kinderjaren. Verzoeker verklaarde dat hij in zijn land van herkomst als kind meerdere malen verkracht werd door oudere mannen waardoor de mensen uit zijn omgeving hem ervan verdachten homofiel te zijn; hij werd hiervoor beschimpt, vernederd en bedreigd. Uit het relaas van verzoeker blijkt dat de meeste aanranders elkaar kenden en bij verzoeker in de buurt woonden.

Zoals hierna zal blijken heeft de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met verschoningsgronden waaronder de zeer jonge leeftijd waarop het misbruik heeft plaatsgehad, de invloed van het opgelopen trauma op het geheugen, de schaamte en interculturele barrières.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker vage, weinig gedetailleerde en lacuneuze verklaringen aflegt met betrekking tot de vermeende verkrachtingen en aanrandingen en dat de tegenstrijdigheden en hiaten onverklaard bleven blijkt evenwel vooreerst niet enkel dat verzoeker op het ogenblik van de feiten zeer jong was - verzoeker was zes jaar toen hij de eerste maal verkracht werd - maar bovendien dat deze feiten zich lang geleden hebben voor gedaan. Voorts kan in het bijzonder worden vastgesteld dat de verweernota respectievelijk de bestreden beslissing voorbijgegaan zijn aan de informatie toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift alsook het verzoekschrift van 25 juni 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze informatie blijkt dat getraumatiseerde slachtoffers van seksueel misbruik tijdens de kinderjaren vaak niet of minstens zeer moeilijk kunnen spreken over deze voor hen ingrijpende gebeurtenissen en zij bovendien onderhevig kunnen zijn aan tunnelgeheugen.

Deze informatie stelt meer bepaald dat: *"(...) Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als "memory of personal event". Echter, traumatische ervaringen kunnen de "opslag" en de "raadpleging" van dit autobiografisch geheugen verstoren. Zo werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS. Herinneringen voor traumatische gebeurtenissen zijn opmerkelijk verschillend van normale herinneringen. (...) Dit impliceert dat wanneer de getraumatiseerde asielzoeker wordt bevraagd over een traumatische gebeurtenis - bijvoorbeeld verkrachting of foltering - hij vaak slechts fragmenten of impressies zal hebben die mogelijk ook de gevoelens oproepen die speelden op het ogenblik van de oorspronkelijke gebeurtenis zoals angst, schaamte, vernedering, schuld of woede. Onderzoek heeft uitgewezen dat wanneer gesproken wordt over angstige of stresserende herinneringen, onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de "centrale" details van het verhaal – datgene wat belangrijk is voor de kern van het verhaal of de emotionele inhoud van het relaas – en de "perifere" details. Hierdoor kan tunnelgeheugen optreden: geheugen dat voor de centrale details goed is maar voor de perifere details slecht. (...)"* Uit een studie bleek ten slotte dat dat wanneer personen meerdere malen werden geïnterviewd over traumatische gebeurtenissen 65% van de details door hen verstrekt, veranderde waarbij voor de traumatische gebeurtenissen de perifere details opmerkelijk wijzigden in vergelijking met de centrale details (CBAR-BCHV, Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure, juni 2014). De informatie waarop CBAR-BCHV zich steunt is blijkens de voetnoten afkomstig uit enkele wetenschappelijke naslagwerken en artikels gepubliceerd door J. Herlihy en S. W. Turner.

Verzoeker is ook al geruime tijd in behandeling bij een psycholoog, meerdere attesten werden te dien einde neergelegd.

Dat ten slotte slachtoffers van seksueel misbruik lang wachten alvorens met hun verhaal naar buiten te treden, zoals dit *in casu* het geval is, is overigens actueel pijnlijk aan bod gekomen in België.

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift nog op dat verzoeker hoewel hij geen homoseksueel is hiervan desalniettemin verdacht wordt omwille van het feit dat hij meerdere malen (ongewenste) seksuele contacten heeft gehad met volwassen mannen. De Afghaanse gemeenschap, zo stelt de verzoekende partij verder, beschouwt verzoeker dan ook als een homoseksueel met als gevolg beschimpingen, vernederingen, bedreigingen, wraakacties en nieuwe seksuele consequenties. Uit de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie blijkt ook dat homoseksualiteit in Afghanistan beschouwd wordt als een ernstig misdrijf waarop de doodstraf kan staan. Op basis van alle elementen uit het verzoekers dossier, kan worden besloten dat het seksueel geweld waarvan verzoeker in het verleden slachtoffer was zijn fysieke en psychische integriteit dermate hebben aangetast dat ze een duidelijke aanwijzing zijn dat de vrees voor vervolging gegrond is in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Ook kan worden aangenomen dat verzoeker ten gevolge van het seksuele geweld waarvan hij slachtoffer was door zijn directe gemeenschap als homoseksueel wordt beschouwd. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat verzoeker om deze reden in geval van een terugkeer naar Afghanistan opnieuw slachtoffer zal worden van seksuele intimidaties, bedreigingen en vernederingen.

Verzoekers profiel gerelateerd aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees aanwezig is in de zin in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van het behoren tot een sociale groep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER